

Jen tehdy, není-li kritika hodnotící konstatování nebo dokonce sám účel, má šanci být užitečná a vést k cíli

Lidé trávající v pravé lásce k bližnímu mají horlivost pro dobro. Tato horlivost se může v jejich největším člověku jevit jako zlost a planoucí oheň. Jakmile však protivník nabude rozumu, zase se utiší a uhasne. Jinak je tomu u těch, kdo nemilují bližního. Jejich horlivost je zlost a nenávisť, neboť tyto vášně kolotají v jejich vnitřním člověku. (E. Swedenborg, *Pravé křesťanské náboženství* 408)

Z německého Neukirchenblatt 2/93 vybral a přeložil Radko Štefan

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 10 Ročník VII

20. června 2010

Zprávy a oznámení

Chtěli bychom poděkovat našemu panu faráři Ivo Prokopovi za jeho obětavost. Většina účastníků sobotního zájezdu do kláštera Plasy netušila, že náš pan farář dostal nedlouho předtím nabídku zúčastnit se ve Vatikánu ukončení Roku kněží se Svatým otcem, kterou odmítl, protože dal velkoryse přednost tomu, aby se mohl zúčastnit zájezdu se svými farníky. Pane faráři, moc Vám děkujeme a věříme, že Vám to Pán Bůh vynahradí.

Liškovi a Trčkoví

Nepřítomnost ve farnosti

V úterý 22. června budu mít úřední jednání v Českých Budějovicích a nevím přesně, v kolik hodin se vrátím. Z tohoto důvodu nebude v městském kostele mše sv. Intenci odsloužím v místě pobytu.

Mše v domově důchodců

Na čtvrtek 24. června připadá mše sv. v rožmitálském domově důchodců. Začátek bude jako obvykle ve 14.30 hod. ve společenské místnosti ve 3. patře.

První svaté přijímání

Při nedělní mši sv. 27. 6. přistoupí v naší farnosti k 1. sv. přijímání pět dětí. Prosím vás o modlitby za tyto děti, aby přijetí Nejsvětější svátosti bylo opravdu začátkem jejich velkého přátelství s Kristem. Zpověď těchto dětí se uskuteční v pátek 25. 6. a sobotu 26. 6. vždy přede mší sv. v městském kostele. Zvu též rodiče, aby šli dětem příkladem a také přistoupili k svátosti smření.

Táborák na faře

Vypuknutí prázdnin oslavíme jako každý rok táborákem na farní zahradě. Letos jsem jej naplánoval na pátek 2. července. Začne zhruba v 19.30 hod. Zvány jsou nejen děti, ale i dospělí farníci.

Úmysly mší svatých od 21. června do 4. července 2010

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.30 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 21.6.	mše sv. není	Po 28.6.	mše sv. není
Út 22.6.	mše sv. není intence <i>Za Boží milosrdenství pro zbloudilé a nevěřící</i> bude odsl. v Č.B.	Út 29.6.	Za † P. Petra Stulíka a celý rod
St 23.6.	Za Aloise Kortschika, 2 manželky, dceru Marii a d. v o.	St 30.6.	Za rodinu Brindzovu a Dvořákovu
Čt 24.6.	Za Marii a Stanislava Drechslerovy, jejich rodiče a sourozence	Čt 1.7.	Za Vlastu Klasovou a obojí rodiče
Pá 25.6.	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé a nevěřící	Pá 2.7.	Za † Miroslava Suška
So 26.6.	Za Františka a Marii Irový, Jarmilu a Františka Liškovi a jejich rodiče	So 3.7.	Za Annu Milčicovou, rodiče, děti a d. v o.
Ne 27.6.	Za † Jana Rozkota	Ne 4.7.	Za Marii Květoňovou

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 30.6. 2010. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

Pout' do Říma V.

P. Ivo Prokop

V římské bazilice sv. Petra je nejen zajímavý prostor samotného kostela, ale i jeho podzemí. Chrám leží nedaleko řeky Tiberu a býval v minulosti často při povodních zaplavován. Proto se jej při renesanční přestavbě rozhodli architekti postavit o 3,5 m výše, než byl chrám dosavadní. Podlaha chrámu se tak nachází v značné výšce nad okolním terénem a pod ní se rozprostírají rozlehlé prostory, zvané grotty, které jsou přístupné turistům. Příležitost navštívit tyto krypty jsem si nemohl nechat ujít.

Očekával jsem tajemné temné a vlhké podzemí chodby, cosi jako z Indiana Jonese, ale realita je jiná. Pod chrámovou podlahou najdeme vlastně ještě jeden trojlodní kostel, který je docela prostorný a vlivem bílé výmalby i velice světlý. Je zde dokonalé sucho a nijak pochmurno. Díky nápadu někdejších stavitelů se v tomto prostoru uchovaly zbytky původní antické baziliky sv. Petra, postavené císařem Konstantinem a další archeologické nálezy.

Především jsou zde ale náhrobky papežů. Když procházíte okolo, jako byste absolvovali kurs církevních dějin. Velice nás potěšilo, kolik lidí se ustavičně modlí u hrobu Jana Pavla II., a především skutečnost, že je v grottách místo ještě pro mnoho dalších papežů. Jakási podivná legenda totiž tvrdila, že už zde zbývá prostor pouze pro jediného, a to současného Svatého otce, a pak už bude buď konec světa, či alespoň konec papežství. Je zde také pochována švédská královna Kristýna, vládnoucí v době třicetileté války, jenž se kvůli své konverzi ke katolické církvi musela vzdát trůnu, a zejména je tu pohřben náš kardinál Beran, kterému nebylo ani po smrti dovoleno, aby se vrátil domů. Papež Pavel VI. mu tehdy prokázal mimořádnou poctu, když pro něj nechal zříditi hrob na tomto výjimečném místě.

Po prohlídce podzemí jsme se rozhodli pohlédnout si Řím a Vatikán z trochu jiné perspektivy. A tak jsme se pustili do výstupu na kopuli. Méně sportovně založené návštěvníky láká cesta výtahem. Stačí připlatit ke vstupence dvě eura a máte dojem, jak si šikovně zjednodušíte cestu vzhůru. Jenže je zde jedno šeredné překvapení. Výťah jede jen kousek, v místech, kde je široké pohodlné schodiště, a přesně pod kopulí, kde teprve začíná opravdu drsné stoupání, výťah končí. Naštěstí jsme byli předem varováni, a tak jsme šli celou cestu pěšky.

Nejprve se vystupovalo po široké kruhové rampě. Po ní jsme dorazili na střechnu baziliky a viděli obrovské sochy apoštolů, stojící na fasádě, zezadu. Už odsud byl velkolepý rozhled. Pak výstup pokračoval přes úžasnou vyhlídku dovnitř chrámu. Michelangelova kopule má totiž i vnitřní ochoz, z něž je vidět na hrob sv. Petra a na bronzový baldachýn nad papežským oltářem nacházejícím se v křížení hlavní a příčné lodi. Při pohledu dolů jímá člověka závrať, jakoby hleděl do propasti. A když pohlédne vzhůru, zjistí, že je teprve v polovině svého výstupu. Vrchol kopule je ještě vysoko nad námi.

Teprve nyní to začalo být zajímavé. Schodiště totiž vede dále dvojítm pláštěm kopule, čím dál více se zužuje a dokonce má výrazně šikmo zakřivené stěny, takže musíte jít místy také našikmo. Naštěstí Michelangelo zbudoval schodiště dvě, takže po jednom návštěvníci vystupují vzhůru a po druhém sestupují dolů. V užoučkém prostoru by se nevyhnuli. S velikou vděčností pak vyjde zadýchaný poutník ven na vzduch a na světlo.

Za odměnu pak vidí skoro celý Řím a vzdálené hory, které jej obklopují. Z kopule sv. Petra vypadá Věčné město, vybudované na sedmi pahorcích a protékané řekou dost podobně, jako Praha.

Této podoby si všiml už před stovkami let i kronikář Kosmas. Nyní jsme mu mohli dát za pravdu. Hledali jsme významné památky a radovali se, jak poznáváme známé římské kostely.

Nejvíce nás zaujal pohled „k papežovi domu“. Přímo pod kopulí se totiž rozkládají vatikánské zahrady a paláce. V době naší návštěvy nebyly ještě zahrady přístupné, tak jsme si je prohlédli alespoň takto. Zaujal nás znak Benedikta XVI. vypěstovaný z barevných květin a vystřiháný z jehličnatých keřů. Velice krásně působily fontány chrlící v zahradách hojnost vody, vily a letohrádky i vznešené působící nádvoří. Bylo však vidět i vatikánské garáže a autopark, nádraží s vlečkou a vatikánskou astronomickou observatoř umístěnou v hradební baště. Vatikánští astronomové však nyní už bádají v příhodnějších podmínkách na papežském letním sídle Castell Gandolfo. Sixtinská kaple i aula Pavla VI. působí při pohledu shůry velice zvláště. Svěží vítr nás mezitím dokonale ochladil a tak jsme se raději pustili do sestupu.

Při návratu na střešinu chrámu právě začaly svatopetrské zvony obďjet poledne, a tak jsme je slyšeli a viděli z největší blízkosti. Po návratu z hlubin a výšin na pozemskou úroveň se pak začaly hlásit i pozemské starosti – kde si dát něco dobrého k jídlu a kde nechat doznít všechny ty dojmy, které jsme v tomto dopoledni prožili.

Pokračování příště

Pohled na Řím s kopule sv. Petra

Vlečka do Vatikánu (vlevo) a antény Radia Vaticána

Vatikánské grotty

Vatikánské grotty

Prostor před náhrobkem Jana Pavla II.

Náhrobek papeže Jana Pavla II.

MEZILIDSKÉ VZTAHY – ZLOST

Agnes Landert

Zuřím, když jsem pod tlakem a někdo vrtá v nějaké mé ráně.

Pod tlakem jsme například, když někdo, nebo my sami od sebe očekáváme něco, čeho nejsme schopni. Druzí od nás žádají většinou lásku – my naproti tomu sami od sebe výkon.

Kdo vyrostl v prostředí, kde jsou nejvyšší metou bohatství a moc, bude v životě sama nevědomky podněcovat, „aby to někam dotáhl“. Čím více se namáhá, tím více mu v tom brání okolnosti. Spotřebuje všechnu sílu a inteligenci, aby se dokázal uplatnit. Snaží se seč může a dostává se pod tlak.

Kdo vyrostl v prostředí, kde jsou nejvyšším cílem obětavost a dobrota, bude od sebe v životě žádat stále více obětování. A čím více se bude snažit být dobrotivý, tím více bude využíván a pokořován. Potřebuje tedy ještě více dobroty a obětavosti, aby mohl odpouštět, až jednoho dne zjistí, že zadržuje vztek.

Jiné dojmy z dětství, např. napominání: „Úspěšní muži nepláčou,“ nebo „Kdo se zlobí, nemiluje dost své bližní“, přispívají k tomu, že se dostáváme pod tlak. Ten je jednoho dne příliš velký a my zuříme – nebo pláčeme, co oči vydrží. Tím se nám uleví, než tlak opět naroste. Situace, kdy námi lomcuje zlost, není příjemná ani pro nás, ani pro druhé. Je dobré, dokážeme-li se od ní osvobodit a zároveň zůstaneme sami sobě přízniví, neztratíme sebeúctu a dodáme si odvahy. Nežádejme od sebe příliš mnoho: jen to, co můžeme s radostí vykonat. Promiňme si občasné vybuchnutí. A utěšme se, vrtá-li někdo v našich ranách.

Skoro denně se zlobíme na své milé bližní. Je možné, že důvodem toho je naše vlastní nespokojenost, anebo to, že druzí mají skutečně zlé návyky.

Máme se bránit? Máme kritizovat? Je psáno: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra?“ atd. Kromě toho vždy riskujeme zlé poznámky a pomluvy. Proto mnozí raději věc spolknou, vytěsní a předstírají, že se nezlobí.

Člověk se však mstí v myšlenkách. City jsou negativní, atmosféra narušená. Přidá-li se k tomu jen malé zrníčko, explodujeme anebo vysíláme maskované projevy nesouhlasu a výčitky. To je potom vlastní zlý návyk, trám ve vlastním oku; a láska a přejícnost jsou na hony vzdáleny.

Tak tedy přece kritizovat? Konec konců není vždy k dobru našeho protějšku, jestliže dlouho trpíme a přikrášlujeme jeho nectnosti.

Je jenom rozdíl, jestli řekneme: „Ty egoisto, staráš se jen o své vlastní,“ nebo „Mám pocit, že myslíš trochu příliš na své vlastní pohodlí a zapomínáš přitom na mě,“ nebo „Cítím se využívaná, když tohle pravidelně necháváš na mě, ačkoli si myslím, že je to tvůj úkol.“ (skrytá výčitka)

Ideální je, pokusíme-li se, aby dotýčný sám přišel na myšlenku, že se chová egoisticky. Přirozeně je-li v rodině běžné, že se každý stará jen sám o sebe a vnímá jen vlastní výhody, bude i nejzdvouřilejší poukaz vyhlášením války. V tomto případě bude nutné pohovořit si spolu navzájem, zda by nebylo možné uspořádat rodinný život jinak, aby v něm všem bylo dobře.

Naším cílem je přivést druhého k tomu, aby bral ohled. Považuje-li však za své nezadatelné právo být zvýhodňován a moci rozkazovat, nepozná, že i ostatní mají přání.

Jestliže kapesního zloděje, který po léta koná své řemeslo napomeneme, že krade, bude na nás s nepochopením zírat.

Člověk, který to někam dotáhl pomocí triků a lží, se jen soucitně zasměje, když ho upozorníme, že neříká celou pravdu.

Není-li člověk s to nahlédnout, kdy jedná sobecky, nepomůže ani kritika, ani napominání, ani poučování. Je možné, že tak jedná jen v daném okamžiku kvůli svému vlastnímu zranění.

Mám zkušenost, že by každý byl rád milý a dobrý, ale z pocitu, „že někde přišel zkrátka“, se slepě honí za vlastními výhodami. Možná, že většina z nás opravdu přišla někde zkrátka – na lásce a na přejícnosti.

Tehdy, chceme-li se z čistého soucitu sami pokusit toto manko vyrovnat, musíme si dát pozor. Ti, kdo přišli zkrátka, bývají nenasytní.

Takovým lidem může pomoci, dozvědí-li se, že existuje Bůh na nebi, který všechny miluje a má celou armádu pomocníků. Ti jsou připraveni naše manko vyrovnat, jestliže máme oči otevřené; prosíme-li o to, co opravdu potřebujeme; přijmeme-li to a děkujeme-li za to. Tak se dějí malé a velké zázraky.

Neškodí také, jestliže se za svého odpůrce pomodlíme a poskytneme mu závdavek důvěry. Předpokládejme, že má dobrou vůli, a nesnažme se být „nahoře“ a druhého ponižovat. I láskyplné napomenutí může sklouznout dolů z pocitu nadřazenosti. Reakcí na ně je vzdor.